

Graeci καὶ ὁ τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτωρ Imperator Graecorum, διότι οἱ γερμανοὶ βασιλεῖς ἀπεδέξαντο τὸν τίτλον Imperator Romanorum. (Ἐκότερος ὅμως τῶν δύο αὐτοκρατόρων ἀπέδιδεν εἰς ἑαυτὸν τὸν τίτλον Imperator Romanorum. Καὶ αὐτὸς ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Γ', ὅστις οὐδέποτε ἐγένετο αὐτοκράτωρ, παρίστατο πρὸς τοὺς Ἕλληνας ὡς Imperator Romanorum. Ἐκ τοῦ Βυζαντίου προσέλαβεν ἡ τῆς Ρωμανίας ἐξαρχία τὸ ὄνομα Romania (ιταλ. Romagna) πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ τμήματος ἐκείνου τῆς Λομβαρδίας, ὅπερ παρέμεινεν ὑπὸ τὴν κυριότητα τοῦ βυζαντινοῦ κράτους).

Παρατηρητέον ἐνταῦθα πρὸς τοὺς, ὅτι παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς ἱστοριογράφους οὐδαμῶς ἀπαντᾷ ἡ ὀνομασία **Βυζαντινοὶ** ἢ ὁρθότερον εἰπεῖν **Βυζαντινοί**, ἀλλὰ μετεψευθεῖται ἐκ τῆς Δύσεως εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔνεκα θρησκευτικῶν λόγων οἱ τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτορες καὶ οἱ Βυζαντινοὶ ἐν γένει ἠδυνάτουσαν νὰ μεταχειρίζωνται δι' ἑαυτοὺς τὴν λέξιν **Ἕλληνας**, δὲν πρέπει νὰ υποτεθῇ ὅτι καὶ δὲν ἐθεώρουν ἑαυτοὺς **Ἕλληνας**. Ἡ λέξις **Ἕλληνας** ἀπαντᾷ ἄνευ σχέσεώς τινος πρὸς τὸ θρησκευτικὸν τὸ πρῶτον ἐν ἐπιστολῇ ἐπιστολῇ τοῦ ἀνδρείου αὐτοκράτορος τῆς Νικαίας. Ἰωάννου Δούκα τοῦ Βατάτζη (1222—1255) πρὸς τὸν πάπαν Γρηγόριον τὸν Θ'. Ἡ λίαν ἐξιοσημείωτος αὕτη ἐπιστολὴ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ **Ἀθηναίῳ** (A, 372) ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου φίλου μου Ἰωάννου Σακελλιώου, ἐπιμελητοῦ τῶν χειρογράφων τῆς ἐν Ἀθήναις ἐθνικῆς βιβλιοθήκης, ἐκ τοῦ ἐν Πάτμῳ πρωτοτύπου. Μία τῶν παραγράφων τῆς αὐτοκρατορικῆς ταύτης πρὸς τὸν πάπαν ἐπιστολῆς περιέχει τὰ ἐπόμενα: «... Ἐσήμερις δὲ τὸ τοιοῦτον γράμμα» (τοῦ πάπα δηλονότι πρὸς αὐτὸν) «ὅτι ἐν τῷ γένει τῶν **ΕΛΛΗΝΩΝ** **ΗΜΩΝ** ἡ σοφία βασιλεύει καὶ, ὡς ἐκ πηγῆς, ἐκ ταύτης πανταχοῦ ρανίδες ἀνέβλυσαν καὶ μετὰ τινὰς στίχους «ὅτι μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ **ἡμετέρου γένους** ἡ σοφία καὶ τὸ ταύτης ἵκνισεν ἀγαθόν... τοῦτο ἀληθῶς εἰρήται. Ἐκεῖνο δὲ πῶς ἠγνοῖται ἢ καὶ μὴ ἀγνοῖται, πῶς εἰσπλήθη, τὸ σὺν τῇ βασιλευσύνῃ παρ' ἡμῖν σοφία, καὶ τὴν κατὰ κόσμον ταύτην βασιλείαν τῷ **ἡμῶν** προσκεκληρωσθαι γένει παρὰ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ τῇ χριστιανικῇ κλήσει τῇ ἀρχῇ περιποιησαμένου τὸ σεμνόν τε καὶ τίμιον; Τίνι γὰρ καὶ ἠγνόνται τῶν πάντων ὡς ὁ κληρὸς τῆς ἐκείνου διαδοχῆς εἰς τὸ ἡμέτερον διέδωκε γένος καὶ ἡμεῖς ἐσμὲν οἱ τοῦτου κληρονόμοι τε καὶ διάδοχοι». Ἐν τέλει ὁ αὐτοκράτωρ παρατίθησι χαρακτηριστικωτάτας τινὰς φράσεις ἐξ ᾧ παρατιθέμεθα ὥδε τὴν ἐξῆς κατακλείδα: «... Ἡ γὰρ ἂν ἀδοκίμην καὶ φῦσεως νόμους καὶ πατριδὸς θεσμοὺς καὶ πατέρων τάφους καὶ τεμένη θεία καὶ ἱερὰ, εἰμὴ ἐκ πάσης τῆς ἰσχύος τούτων ἔνεκα διαγωνισόμεθα κτλ.». »

Καὶ ἐν ὑστάτοις δὲ χρόνοις οἱ ἐν Βυζαντίῳ ἀπικλήθησαν ἀπόγονοι **Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων**, ἡ δὲ πρωτεύουσα **καταφύγιον, ἑλπίς καὶ χαρὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων**. Καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀνωτέρω ὀνομασίαν «ἀπόγονοι... Ρωμαίων» ἀφορμὴ τούτου ἦν τὸ ὅτι ἐν ὑστάτοις χρόνοις τὸ τρίτον τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ στρατιωτικῶν ἀνδρῶν ἡγήνηκεν εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κων/πόλεως οἱ Ἕλληνες ἐκλήθησαν ὑπὸ τὴν ὀθωμανικὴν κυριαρχίαν **Ρωμιοί**, τηρηθεῖσης τῆς ὀνομασίας ταύτης διὰ τοὺς ὑποτελεῖς μέχρι τῆς σήμερον (Ροῦμ μιλετί). Οἱ μᾶλλον πεπολιτισμένοι ὅμως καὶ οἱ τῶν ἀνωτέρων κύκλων ἀπεκάλουν ἑαυτοὺς κατὰ τῶν ΙΣΤ', ΙΖ' καὶ ΙΗ' αἰῶνα **Γραικοὺς ἢ Ἕλληνας**.

Παρατηρητέον πρὸς τοῦτους ἐν τέλει ὅτι διὰ συγχωρεύσεως τῶν ὀνομάτων **Γραικοὺς καὶ Ρωμαίους** προήλθε κατὰ τὴν τελευταίαν ἑκατονταετηρίδα τὸ ὄνομα **Γραικοὶ** ἢ **Ρωμιοί**, περὶ οὗ ὅρα Κοραῖ **Ἀτακα Β'**, 75.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

Εἰς Α. ΡΑΓΚΑΒΗΝ.

Εὐρυνόμης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἱμερόφωνοι
κοῦραι Πιερίδων τ' ἐννεὰς ἡγαθέη,
καὶ σὺ δ' Ἐρώς, κάλλιπτε θεῶν, ἐρατὴ τ' ὀαριτύς,
λείβετε τίπτ' ἀδινὸν δάκρυ κατὰ βλεφάρων
ἄθροοι: ἦρα τις ἔμην ἐπιήρατος ὤλεθ' ἐταῖρος
ἢ θεράπων διός, τοῦ πόθος ἦτορ ἔχει;
Τὼς μοι φθεγγαμένῳ πτερόεν θάλλος ἀντίον ἐλθὼν
Κύπριδος ἡδ' ἐσορῶν ὄμμασι πενθαλέον
ἦρ', ἔφατ' οὐ σ' ἴκετο στόνος οὐατ' Ἀχαιίδος αἰῆς
ἦτ' ἐσθλὸν μάλα παῖδ' ὤλεσε κάμμι φίλον
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ πλεῖον, Ἀλέξανδρον μεγακυδέα
Ραγκάδιον πατρίς τὸν καλέεσκ' ἐπὶ κλῆν,
ἔξοχον ἰδμοσύνη, Χαρίτων ἀπὸ γῆρυν ἰέντα
ὄτρηρόν τ' ἐρατῶν λάτρυν Ὀλυμπιάδων,
τοῦ τ' ἀρετὴν κελαδεῦσιν ἐπιήρατον Ἑλλάς ἅπασα
ὄσσα τ' ἂν Εὐρώπην ἔθνεα ναιετάει
ἡδ' ἀντίχθονα διὰν ὄσοι σοφοὶ ἡγεμόνες τε
θεσπεσίην αὐδὴν οὐασι δεξάμενοι
καὶ φάτιν; αὐτὰρ ἐμοὶ πένθος περιώσιον ἄλλων
γένετ', ἐπεὶ ἢ πάντων φίλτατος ἦν ἐτάρων
ἔς τ' ἐπὶ γήραος οὐδὸν ὁ δ' αὖ μ' ἐφίλει περὶ κῆρι
καὶ τίεν ἐνδυκέως ἤδεε δ' ἐξ ἐμέθεν
γινόμεν' ὄσσα τε καλὰ κατὰ χθόνα καὶ φίλ' ἔασι
δωρὰ τε Μουσῶν ἔσοχ' Ὀλυμπιάδων.—
Ναὶ δὴ ταυτὰ γε, δαίμον, ἐμοὶ κατὰ μοῖραν εἵπες·
τοῖον τοι κήγών εὐθ' ὀράσσκε φάος
ἦδ' εἰν κείνον ἐόντα· σέλας δέ μιν ἐκπροζυπνόντα
ἡελίου ποθέω καυτὸς ὀδυρόμενος.

ΙΟΥΔΑΝΗΣ ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἡ μελέτη τοῦ χαρακτῆρος.—Ὑπάρχει οἰκογένεια, ἐν ἣ εὐρηγνται καὶ παῖδες, ἄρρενες τε καὶ θήλειαι. Οἱ παῖδες οὗτοι ἔχουσι τοὺς αὐτοὺς γονεῖς καὶ ὅμως ὅποια διαφορὰ ἐν τῷ χαρακτῆρι! Ἡ μία τῶν θυγατέρων εἶναι ζωηρά, ἡ ἄλλη δειλή, νευρική, ὁ μὲν τῶν ἀρρένων τυχοδιωκτικὸς ἢ παρὰτολμος, πλήρης περιεργείας χωρὶς νὰ σκέπτηται ποσῶς περὶ τῶν συνεπειῶν, ὁ ἕτερος ἐπιφυλακτικὸς, ἀπαθής, σύννους. Τρίτος τις εἶναι δειλὸς καὶ εὐερέθιστος. Τοιαύτη ἢ σύνθεσις πάσης σχεδὸν οἰκογενείας. Ἐκτὸς τῶν ποικίλων τούτων διαθέσεων ὑπάρχουσι καὶ διαφοροὶ ἡλικίαι, ἐκείνης ἀπαιτούσης ἰδιαίτην θεραπείαν καὶ μέριμναν. Ὁ εἰς τῶν παίδων εἶναι τότε μικρὸς, ὥστε μάταιον θὰ ᾔτο νὰ καταπεισθῇ διὰ λόγων. καὶ ὅμως πρέπει νὰ διαπαιδαγωγηθῇ ἀρμυδίως, ὁ ἄλλος πάλιν, ἔχει μὲν ἡλικίαν συμβιβαστέαν πρὸς τὴν διὰ λόγων πειθῶν, ἀλλ' ἡ θέλησις αὐτοῦ τυγχάνει ἐνίστο ἀκατανίκητος. Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἡλικιῶν τούτων τιθέμενος παιδαγωγὸς ὀρεῖται νὰ ἔγῃ συντηρὴν τὴν κεφαλὴν καὶ ἀγαθὴν τὴν καρδίαν. Τὸ θεσπίζεται ἕνα μόνον νόμον καὶ ἐπιβλεῖν ἀνάλογον πειθαρχίαν ἀσχετῶς πρὸς τὴν ἡλικίαν ἢ τὸν χαρακτῆρα ἐκάστου τῶν παίδων, τὸ τοιοῦτον θὰ ᾔτο σκληρόν. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἰδίᾳ δι' ἕκαστον παῖδα μέθοδος. Ἡδύνατο νὰ εἴπωσι τινὲς μία μέθοδος δι' ἕκαστον παῖδα θὰ καθεῖται ἀδύνατον τὴν οἰκογενειακὴν

κυβέρνησιν· οὐχί, τὸ σύστημα τοῦτο διευκολύνει μᾶλλον τὴν κυβέρνησιν ταύτην, ἅτε ἐπιτρέπον ἐκάστῳ τῶν παιδῶν νὰ κυβερνᾷ ἑαυτὸν, τοῦ γονέως ὁδηγοῦντος μόνον τοῦτον. Τὸ σύστημα τοῦτο ἐπιτρέπει τῷ παιδί νὰ πράττῃ, ὅ,τι ὁ γονεὺς θὰ ἠναγκάζετο νὰ πράττῃ ὑπὲρ ἐκάστου αὐτῶν, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἦτο δυσχερέστατον ἔργον.

Τὸ μουσεῖον τοῦ Λούβρου. Ἐνδιαφέρων νεωτερισμὸς εἰσή-σθη ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Λούβρου, ἐν Παρισίαις. Ἐν ἐκάστῃ αἰθούσῃ ἐτοποθετήθησαν «βιογραφικοὶ» πίνακες, ἕκαστος τῶν ὁποίων συνοψί-φει τὴν ἱστορίαν τῶν αἰθουσῶν καὶ περιλαμβάνει πληροφορίας λίαν περιέργους. Οὕτω παρατηρεῖται ὅτι ἡ στοὰ τῶν Καρυατίδων, ἰδρυ-θεῖσα ὑπὸ τοῦ Πέτρου Λεσκῆ, ἐχρησιμοποιήθη τῷ 1408 ὡς αἶθουσα, ἐν ᾗ συνεδρίασαν οἱ δικασταί, οἱ καταδικάσαντες εἰς ἐξορίαν Ἰωάννην τὸν ἀτρόμητον (Jean sans-Peur), δολοφόνον τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας. Κατὰ τὴν εἰς Γαλλίαν μετάθεσιν Καρόλου τοῦ Ε' ἐδόθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ λαμπρά ἐσθλαί. Ὁ Μολιέρους ἔπαιξεν ἐκεῖ τὰς κωμω-δίας αὐτοῦ τῷ 1658, 1660 κλπ. Ἡ τετράγωνος αἶθουσα ἐχρησίμευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Ναπολέοντος μετὰ τῆς Μαρίας Λουίζας. Τὸ μου-σεῖον τῶν ἡγεμόνων χρονολογεῖται ἀπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ', τὰ περί-φθη σανατόρια τῆς αἰθούσης τῶν τελετῶν, τοῦ κοιτῶνος κλπ. ἀνέχονται εἰς Ἑρρίκον τὸν Β' καὶ προέρχονται ἐκ τοῦ ἀρχαίου δώ-ματος τοῦ Πέτρου Λεσκῆ (τῷ ἀρχαίῳ Λούβρῳ). Οἱ «βιογραφικοὶ» οὗτοι πίνακες θὰ διεγείρῃσι φυσικῶς τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπισκεπτῶν, οἵτι-νες εἶναι περίεργοι νὰ γνωρίσωσι τὴν ἱστορίαν ἐνὸς τῶν ἀρχαιοτέρων μνημείων τῆς Γαλλίας.

Νέος ἀστὴρ ἐν τῷ Γαλαξίῳ.— Νέος ἀστὴρ ἐνεφανίσθη ἐν τῷ τοῦ Γαλαξίου ἀστερισμῷ ἡνιόχῳ (auriga). Ἐσχάτως οἱ ἐν τῷ Γκρι-νουτς βασιλικῷ ἀστεροσκοπεῖῳ ἀναζητήσαντες αὐτὸν, εὗρον ἐν τῇ ὑπο-δειχθείσῃ θέσει σῶμα, ἀναποκρινόμενον εἰς τοῦτον. Ὁ ἀστὴρ οὗτος, ἡ ὑπαρκτὴς τοῦ ὁποίου δὲν ἐδείκνυτο ἐν ταῖς χάρταις ἢ καταλόγοις διέ-φερε κατὰ τι ὡς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν λοιπῶν ἀστέρων, τοῦ φωτὸς αὐτοῦ μὴ ὄντος τόσον διαπερατικοῦ. Τὸ μέρος, ἐν ᾧ ὁ ἀστὴρ οὗτος εὕρεσκετο ἐφωτογραφήθη. Οἱ ἀστρονόμοι μετ' ἐνδιαφέροντος θὰ παρακολουθήσωσι τὰς διαφορὰς φάσεις τῆς ἀναπτύξεως τοῦ νέου φαινομένου, οἱ δὲ ἐν τῷ ἀστεροσκοπεῖῳ Γκρινουτς προτίθενται νὰ παρακολουθήσωσι τὴν τρο-χιάν αὐτοῦ διὰ σειρᾶς φωτογραφικῶν εἰκόνων.

Ὁ ἀγγλικὸς στρατός.— Κατὰ τὴν τελευταίαν ἔκθεσιν τοῦ γενι-κοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς στρατολογίας, τὸ πραγματικὸν καταστατικὸν τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ ἀνῆρχετο τῇ 1 ἰανουαρίου 1891 εἰς 202,116 ἀξιωμα-τικούς, ὑπαξιωματικούς καὶ στρατιώτας.

Ἡ ἐφεδρεία τῆς πολιτοφυλακῆς ἀριθμεῖ 30,245 ἄνδρας, τοῦθ' ὅπερ ἀναθίβει τὸν ὅλον ἀριθμὸν τῶν εἰς τὸν ἐνεργὸν στρατὸν δυνάμενων νὰ καταταχθῶσιν ἐφέδρων εἰς 89,525.

Ἡ γλῶσσα τῶν πιθήκων.— Ὁ κ. Γκάρναρ, κατήρτισε σχέδιον κλωθοῦ, ὃν θὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Ἀφρικήν, ἵνα μελετήσῃ τὴν γλῶσσαν τῶν πιθήκων. Ὁ κλωθὸς ἀποτελεῖται ἐκ δικτυωτοῦ ἐκ σιδη-ρῶν δοκῶν καὶ θὰ διαλύηται εἰς ὀκτὼ τμήματα πρὸς εὐχερεστέραν αὐ-τῶν μεταφοράν. Τὸ μέγεθος τοῦ κλωθοῦ ἔσται 6 πόδ. καὶ 6 δακτ. τό τε μήκος καὶ τὸ πλάτος. Ὅταν συναρμολογηθῇ καὶ τεθῇ ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ θὰ στερεοῦται ὑπὸ τριῶν ἰσχυρῶν ἀλύσεων, διερχομένων ἐκ τῆς κορυφῆς, οὕτως ὥστε νὰ παραλύονται οἱ γορίλαι, ὧν ἡ μεγάλη δύναμις εἶναι πασίγνωστος, ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποφῶσιν αὐτὸν κατὰ βούλησιν. Τὸ δικτυω-τὸν εἶναι ἐπαρκῶς λεπτὸν ὥστε νὰ παρακλωθῇ αὐτοὺς τοῦ νὰ εἰσάγωσι τοὺς βραχίονας αὐτῶν διὰ μέσου τῶν μεταλλινῶν στηλῶν. Ὁ κ. Γκάρ-ναρ θὰ εἰσελθῇ ἐν τῷ κλωθῷ τούτῳ εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν πι-θήκων, μεθ' ὧν ὅμως θὰ συνδέηται διὰ τηλεφώνου καὶ ἡλεκτρικοῦ κώδωνος.

Τὸ φωνόγραφον θὰ σημειοῖ τοὺς ἤχους, οὗσπερ θὰ ἐκπέμπωσιν οἱ γο-ρίλαι, διὰ φωτογραφικῆς δὲ συσκευῆς, κειμένης ἐπὶ τοῦ κλάδου δένδρου, θὰ καταρτίζωνται στιγμιαιᾶι φωτογραφικαὶ εἰκόνες. Ὁ κ. Γκάρναρ εἶ-ναι ἀνὴρ, εὐρεῖς ἔχων ὤμους καὶ μεγάλης φυσικῆς δυνάμεως· ἔστι δὲ γάλλος τὴν καταγωγὴν, μολοντί πέντε γενεαὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ἔζησαν ἐπὶ ἀμερικανικοῦ ἰσθμοῦ.

Περὶ δὲ τῶν περικειμένων μελετῶν τοῦ ἐκ Νέας Ὑόρκης τούτου καθη-γητοῦ, Γκάρναρ, ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς γλώττης τῶν πιθήκων, αὐτὸς

οὗτος ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Νέα Ἐπιθεωρήσει». Λαβὼν, λέγει, φωνόγρα-φον κατέβηκεν εἰς τὰ τῶν πιθήκων ἐνδιαστήματα ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἐπεδόθη εἰς συστηματικὴν μελέτην τῆς τῶν πιθή-κων γλώττης. Καὶ πρῶτον, πλησιάσας κλωθόν, περιλαμβάνοντα τέσ-σaras φαίους πιθήκους (Capuchin) καὶ τινὰς ἄλλων εἰδῶν ἐχαίρε-τι σεν αὐτοὺς διὰ τῆς λέξεως, ἥτις, ἐν τῇ τῶν Capuchin τούτων πιθήκων γλώττῃ σημαίνει τροφήν καὶ τι ἄλλο. Ὅτι δὲ κατενόηθη ὁ καθηγητὴς ἐπέστη περὶ τούτου ἐκ τοῦ ἐξῆς, ὅτι εἰς τῶν πολλῶν τρι-χωτῶν τούτων αὐτοῦ φίλων, προσελθὼν ἀράματα εἰς τὸ ἐμπρόσθιον τοῦ κλωθοῦ τμήμα, «πολλὰ ἄλλως ἐξεδίλωσε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην αὐτοῦ», ἡ τὴν τροφήν σημαίνουσα λέξις ἐν τῇ διαλέκτῳ τῶν πιθήκων τοῦ εἰ-δους Rhesus ἐκφράζεται κατὰ προσέγγισιν, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν γραμμα-τῶν ngu-u-w (ἦτοι νγκουούβ). Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ φωνόγραφον ἀναποκρίνεται πληρέστατα εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ, ὁ δὲ κ. Γκάρναρ διὰ τοῦ μέσου τούτου ἰδοίμικας τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ ἄλλων πιθήκων, νεωστὶ ἐξ Εὐρώπης μετακομισθέντων μετ' ἐπιτυχίας, ἢ ὁ ρηθεὶς καθηγητὴς θεω-ρεῖ ἀξίωσιν αὐτοῦ. Ἐν τῶν δυσχερεστέρων πραγμάτων, καθὰ λέγεται, ἐν τῇ μελέτῃ τῆς τῶν πιθήκων γλώττης, εἶναι ἡ ἐξέρεσις προφορικῆς ἢ γραμματικῆς ἐκφράσεως, ἐπαρκῶς ἀποδοδούσης τὴν ἰδέαν εἴτε τῆς σημασίας τῆς λέξεως, εἴτε τοῦ ἤχου αὐτῆς, διότι ἐν τῇ τῶν πιθήκων γλώττῃ μία λέξις παρίσταναι πολλάκις ὁλόκληρον φράσιν· ἡ λέξις δὲ αὕτη ἀποτελεῖται ἐν γένει ἐξ ἤχων, μὴ παριστανομένων συνήθως ὑπὸ ἀφρα-θητικῶν χαρακτῆρων.

Πληθυσμὸς Ἀλσατίας καὶ Λοθαρηγίας.— Κατὰ τὴν ἀπο-γραφὴν τῆς 1ης δεκεμβρίου τοῦ 1890 ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἀλσατίας Λοθα-ρηγίας ἀνέρχεται εἰς 1,603,987 άτομα ἀντὶ τῶν 1,565,355 τὴν 1ην δε-κεμβρίου 1885. Ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1885 ἐπ' ἔλθεν αὐ-ξήσις 39,632 ἀτόμων ἦτοι 2,53 0/0. Τρία πέμπτα τῆς αὐξήσεως ταύ-της ἀνέχονται εἰς τὸν στρατιωτικὸν πληθυσμὸν, δύο πέμπτα δὲ μόνον εἰς τὸν ἀστικὸν πληθυσμὸν.

Ὁ νῦν πληθυσμὸς τῆς 1ης δεκεμβρίου 1890 διαιρεῖται ἐπὶ τῶν τριῶν διαμερισμάτων ὡς ἐξῆς:

	Πληθυσμὸς		Αὕξησις	
	1890	1885	ἀπόλυτος	τοῖς 0/0
Κάτω Ἀλσατία	621,509	612,077	9,432	1,37
Ἀνω Ἀλσατία	471,677	462,549	9,128	1,98
Λοθαρηγία	510,801	489,729	21,072	4,30

Ἡ Λοθαρηγία λοιπὸν παρουσιάζει αὕξησιν πληθυσμοῦ πολλῶ σπου-δαϊστέραν τοῦ τῶν δύο ἄλλων διαμερισμάτων ὁμοῦ.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝ

(ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ).

Ἦτο νῦξ θαλκτικῶς ἡρεμος, ὅτε ἐπέβημεν τοῦ ἀτμοπλοίου «Βασίλισσα Μαργαρίτα». Ὡς ξένοι... ἀλλ' ὡς βραδύτερον ἀπε-δείχθη, οὐδεὶς ἐγίνωσκε νὰ εἴπῃ τίνος ξένοι ἡμεῖς οἱ πτωχοὶ ἡ-μεῖς ὁματιηλάται τῶν τῆς ἡμέρας γεγονότων, οὔτε ἡ ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ἐκθέσεως ἐπιτροπὴ, οὔτε ἡ κυβερνήσις, οὔτε ὁ ἐρατει-νὸς καὶ ἀείποτε μειδιῶν γενικὸς διευθυντὴς τῆς «Γενικῆς ναυ-σιπλοίας», οὔτε αὐτοὶ οἱ τοῦ δικελιωτικοῦ τύπου συνάδελφοι—ἀλλ' ἀδιάφορον τοῦτο. Ὡς ξένοι ἐνὸς οἰουδιτινὸς μᾶλλον δ' εἰ-πεῖν τῆς ἀγρύπνου καὶ ἀείποτε κατασκοπευούσης θεᾶς, ἥτις μετὰ τῆς σάλπινγος ἀνὰ χεῖρας, οὐρανὸν καὶ γῆν διαπερᾷ, ἐ-μέλλομεν νὰ μεταδῶμεν εἰς Πάνδομον τὴν βασιλίδαν τῶν δικε-λιωτικῶν πόλεων, ἵνα παραστῶμεν ὡς πάντοτε χρῆδιμοι μάρτυ-ρες τῆς ἐπιστήμης ἐνδόξεως τῆς πέμπτης ἐθνικῆς ἐκθέσεως.

Ἡ νῦξ ἦν ἡρεμος ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀντικατωπτρίζοντο ἐν δι-γῇ τὰ ὑπερυθρα τοῦ λιμένος φῶτα, ἀκροτάτη δ' ἐπεκράτει νη-νεμία· οἱ ἐν τῷ ζοφώδει οὐρανῷ ἀστέρες προήγγελλον ἡμῖν διὰ τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ μηδαμῶς ὑπὸ μαρμαρυγῆς ταρασσομένου, ἀλλ' ἀτρεμοῦς αὐτῶν φωτός, ἀμέριμνον καὶ ἡσυχον τὸν πλοῦν·